

TIZENNYOLC ÓRA A MÁTRÁBAN

Hogyan kell a jég hátán is?

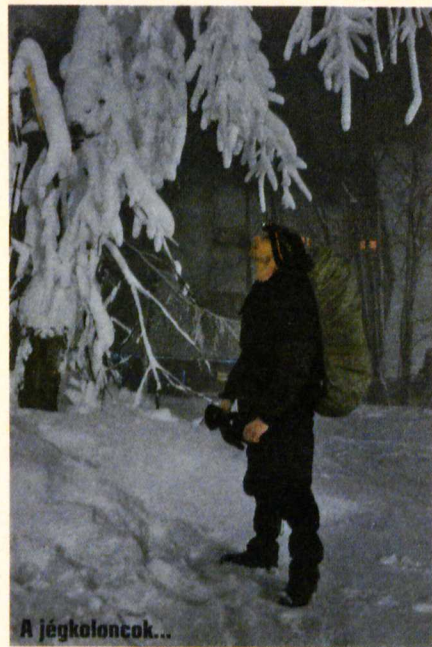
A mátrafüredi parkolóban...

Az autó megint pittyegett. A Ford ezzel jelezte, hogy ismét fagypontra közel a hőmérséklet uralodik kint.

– Minusz egy? – Még most sincs mínusz. Ahogy megyünk felfelé, ingadozik, de nem hűl tovább – jött a válasz Balázstól. Előbb a Tési-fennsíkra terveztük a téli sátorverést, de a Dunántúlt áztató eső és a hó nélküli táj szomorú látványa miatt végül keletebbre, a Mátrába tettük át a „kalandot”. Az, hogy pontosabban hol mossa a tájat a nyugat felől érkező „országos eső”, gyakran megsaccolható, mert az esőzóna általában nem túl nagy, és kelet felé halad. A kérdés, hogy milyen sebességgel. A mi esőzónánk elég gyors volt – szinte vele együtt haladtunk. De 700 méter felett jótékony havazással is számoltunk.

Végül is a felszerelés megvan: jó hálózás, normális sátor, tűrhető derékalj. Öt évvel ezelőtt a Vértesben azt mondtuk, jövőre is. Mostanra eljött az idő – a körülmények is kiprovokálták.

Szokatlan látvány volt az út szélére tolt hó, bár tudtuk, hogy vizes. Végre megérkeztünk a mátrafüredi parkolóba. Már sötétedett de, szerencsére világított néhány oszlopon a lámpa. Balázsnak nem volt ideje otthon bakancsot vakszolni, nekem tegnap csak a repedésekre fu-

A jégkoloncok...

totta a kifogyó tégelyből. A túra végére kiderült, egyértelműen én jártam jobban...

Úgy döntöttem, hogy nem veszem ketté a sátrat, hogy ketten vigyük. Nem pakoltam túl magam, úgy gondoltam, a zsákom a sátorral együtt nem lesz nehéz. Felcsatoltam oldalra. Először is felvettük a kamáslit, mert már a parkolóban is húsz centi mélyen gázoltunk a vizes hóban. Nagyon megkönnyebbültünk, hogy az eső-havas eső szinte elállt, s így elő sem kellett venni a poncsót. Az enyém négy hónapig rejtőzött a szekrényben, épp aznap találtam meg...

MÁTRAFÜREDTŐL A KÉKESRE

Az út szélén mély latyakon trappoltunk át, a kék sávot pedig azonnal megtaláltuk a sárga-fényes milióban. Megtévésztett, hogy a Kékesre felfelé vezető út lefelé tartott, gyorsan visszafordultunk – valóban lefelé kellett menni egy ideig. Balázs járt elől, én a nyomában – jó tempót diktált. Fél kilométeren belül megálltunk, levettem a dzsekimet és a Sas-kőig vissza sem vettem. Nagyon nem jó télen eláztatni a ruhákat.

Eleinte fényparazitát játszottam, „előljárom” lámpájának maradék fénye elég is volt a biztos lépésekhez. Szűkös körülmények között szabad élni vele. Később én is felpacsoltam a lámpát. A Somor-patak bővizűen folyt volt, átkelőjén a fás kölépések havasak voltak, kissé síkosak. Közel 300 méter szint és nagyjából három kilométer távot küzdöttünk le egy óra alatt.

Senki sem jött szembe. Jóval a Kékes parkolója előtt már átszűrődtek az ország tetejének éjszakai fényei a fák között. Nem esett rosszul látni is valamit végre. Megálltunk a sípálya kapujánál, ahol láthattuk a pontos időt, és hogy nem szabad szánkózni. Néhány dolgozó rákérdezett Balázusra: – Sátrazni fogtok? Keressetek egy jó szélvédett helyet!

Követtem barátomat, közben több képet is készítettem a ködben „lázasan” forgoló láncfalas pályakarbantartó-gépről. Majd valahogy a pálya szélére kerültünk, a hálókerítésen belül. A sípávilon után néhány csodás fára akadtunk, ágakon vastag hó és zúzmara képezett kemény, fe-

hér virsliburkot. Igaz, hogy a Kékesről elég hamar ereszkedni kezdtünk, de máshol nem is láttunk ilyen hóburkos fát. Mindketten „szórtunk” néhány fényképet.

Beugrott, hol is vagyunk – fordultunk a motorosok emlékkövének, és már készültem a csúcskő lefotózására. Gondoltam, ez elég érdekes alkalom lesz. Barátom megörökítése során a vakus kép tanúsította, hogy „van valami a levegőben”. Talán ködszitalás. Ám a szórt lámpafény sem volt erős. Így jártunk – fél sikerrel.

Az üres, kihalt étterem mellett és a tévétorony alatt besiklottunk a fenyőerdőbe. Hideg lámpafény kísért még itt is bennünket, amit nem bántam. – Milyen magas a Sas-kő? – Majdnem kilencszáz – jött a válasz.

A KÉKES TŐL SAS-KŐI „SZÁLLÁSUNKIG”

Elkezdünk ereszkedni a sötét ösvényen, a nagy fenyők alatt. Igazán jól jött a húsz centis hó, amin lágyan tudtunk fékezni. Úgy gondoltam, ez nem lehet másik út, mint amin 2005 körül is ereszkedtünk. Akkor szinte lefagyott a lábam, mert a 30–35

A Kékes csúcskövének

Pontos idő a Kékes sípályáján

centis hóban gázolva nem volt rajtam kamásli. Az egész túra alatt egy merő vízben tocsogtam.

Végre kereszteztük a szintben haladó sífutóutat. – Ugye itt volt az, ahol a lavinatúrán lyukat ástunk a hófalba? – Igen, itt volt. – Ez nem is lenne rossz sátorhely – bátorítottam magam egy szinte sík terepszakaszon –, ha később nagyon nem lenne alkalmas a gerinc...

De ismét erdőbe értünk, és sziklák álltak ki a gerincből. Óvatosan lépdeltem lefelé a köveken. Majd jött a kereszt. Balázs rendületlenül ment sziklalépcsőkön, kidőlt fatörzsek, andezitblokkok mellett. Közben mutattunk egymásnak néhány lehetséges sátorplaccot.

Nem meredeken, de állandóan lefelé tartottunk. A szél egyre hangosabban játszott a drámát a fák ágain, félelmetesen bűgött. Átfújt a fatörzsek között is, és kényelmetlenül lehűtött polár felsőmben. Megálltam felvenni a kabátomat, majd egy perc múlva feltűnt a Sas-kőnél lévő emlékmű sötét tömbje. – Itt már nem lesz sátorhely, arra még keskenyebb. Majd visszafelé – mondta barátom.

Helyesltem, de abban egyetértettünk, hogy még az este másszunk fel az emlékműhöz. Félíg felmáztam barátom után, amikor egy szélroham a fejemre borította a hátzsidó tetejét. Nem csatoltam le a legutóbbi pakolás után. Félúton, a göröngyös sziklaoldalban állva csatolta vissza Balázs – adott volt a helyzet, hogy akár mindketten le is bukfelezhetünk...

A vaksötétbe villantott vakus felvétel igencsak „taknyos” lett. Nem is akart élesre állni az objektív, hiszen a lencse félíg vizes volt. Balázs lámpájára sem élesített rá. Lefelé mászni, ereszkedni félelmetes volt a zúgó szélben. A hideg sem tesz jót a látásomnak, de ha szél is fúj... A kibugygyanó könnytől rossz lesz a térlátásom. De csak learszoltam.

Éreztük, hogy az északi szélben a gerinc teteje nem alkalmas sátorozásra, de a déli része – akár csak négy-öt méterre a gerinc vonalától – már majdnem szélcsendes. Megnéztünk egy enyhén lejtő területet. Közlebről már túl ferde volt.

TAPOSD, A HOL ÉRED!

Felmáztunk a sziklalépcsőn, és a Szent Erzsébet-kereszthez közeledtünk már, amikor megtaláltuk a helyünket. Három méterre az úttól. Elégedetten biccentettünk az enyhe lejtésű kis „teraszra”, és elkezdtük letaposni a havat. A hó előnye, hogy a kisebb egyenetlenségeket kiegyenlíti. Taposás közben egyre jobban láttuk, merre vízszintesebb, közben pedig néhány vastagabb ágat húztunk ki a hóból és dobtunk el. Majd letettük a zsákokat, kibontottuk a sátrat.

Leterítettük az autópontyát, amit nyáron is a sátor alá tesztek a fűtorzsák miatt. Most a víz és a hó ellen alkalmaztuk. Miután a belső sátrat „felakasztgattuk” a merevítőkre, elfelejtettük a négy sarkát kicövekelni. Már is ráfeszítettük a külsőt, és akkor jutott eszembe, hogy a hó mélysége, illetve kevésbé tartós állaga miatt nem fogjuk tudni eredményesen kifeszíteni az oldalait, mert a szél meg-megrázza. Végül a sátor négy sarkánál bakancssarokkal letömörítettük a havat, így a kis cövekek megfogták a sarkokat. A két feszítőzsinór végére egy-egy vastag ágat hurkoltunk keresztbe, ezeket pedig beletaposuk a hóba, sőt rátömörítettük a havat. Remekül tartott szél ellen! Eltekintettem a szellőzőrés ki nyitásától.

Most már belakhattuk a szállásunkat. – Szerintem elférnek középen a cuccok, vigyük csak

Lefőtt a kávé!

be – mondtam. – Feleslegesen ne fagyjon kint meg semmi.

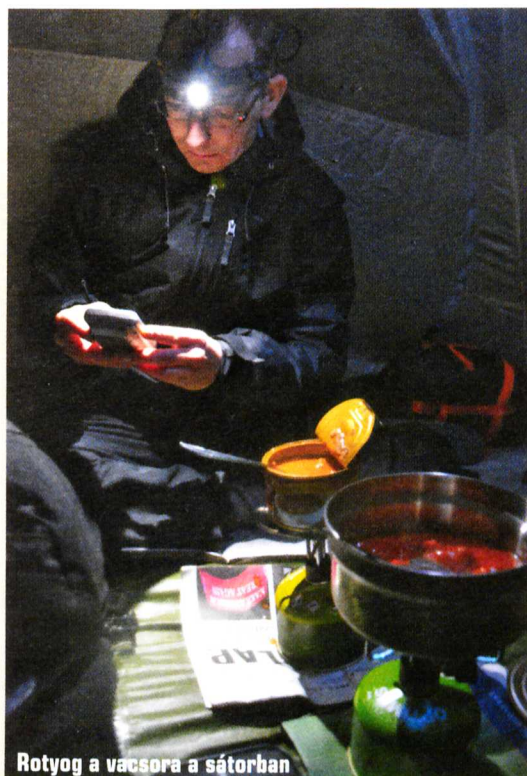
ÉLETKÉP A SZELES HAJLÉKBAN

Belódítottam a hátzsidómat belülré, és oldalfekvésben bedőltem a belső sátorba. Megszabadultam a bakancstól, és már bent voltam. Cipzárat fel! Előkotortam és feldobtam a menyegyzeti hálóba a sátorlámpát. Míg előszedtem és felfújtam a derékaljat meg a felfújható párnát, már áthült a fenekem – hiszen a szigetelés még nem volt alattam. De azután jó szolgálatot tett reggelig.

Jött a „sátorkonyha” – stabil oldalfekvésben. Megegyeztünk, hogy középen, a két hátzsidó között melegítjük meg a vacsoránkat. Balázs gyorsabban nekilátott – neki polifoamja volt. Én hoztam nyeles edényt is, hogy a paradicsomos étet kiborulás nélkül tudjam megmelegíteni, de barátom a dobozban végezte ezt a műveletet. Ez némi fröcsögéssel járt.

Közben félíg már magamra terítettem a hálósádot. A morzsák eltakarítása és a gázfűzők félretelése után Balázs előrukkolt a szilveszterkor is megszellőztetett, exkluzív szaloncukraival. Hogy miket nem gyártnak már! Csodák olvadtak a szájban, a poének meg repkedtek.

– Megnéznéd a dugóhúzó? – Balázs már jelezte, hogy ezzel nem készült. – Nincs – mondtam hosszú kotorászás után. Valamivel be kell nyomni, ha nincs más – hát ezt nem gondoltuk át egészen. De legalább megvan az ital! Téli sátrazáshoz nélkülözhetetlen egy kis hangulatjavító. Barátom magára vállalta a dugó betolását. Közbeszűrtam azt az információt, hogy a dugó betolása közben a bor könnyen kispriccel az üvegből. Úgy is volt, kispriccelt, mi-

Rotyog a vacsora a sátorban

A reggeli Skype-kávézás

Téli csendélet...

közben Balázs egy kis bottal és egy kövel beütötte a parafát.

Hálósádba gubózva, szaloncukrot majszolva, vörösbort kortyolgatva még kedélyesen elbeszélgettünk. Valóban kedélyesen, hiszen társaságban-társalgásban mindenki hiányt szenved mostanában. Tíz óra után kerültünk közel az alváshoz, amikor sort kellett keríteni a kényelmetlen, lefekvés előtti kisdologra. Azután nem bonyolítottuk túl, felvettem a hálósádkám – a téli sapkám – fejem alá húztam a felfújható párnámat, és uccu...

REGGEL JELENTKEZÜNK!

Természetesen semmi rendkívüli nem történt az éjjel. Egyszer mindenképpen ki kellett menni, a jégérső pedig kicsit kevésnek bizonyult. Balázs viszont fázt, habár a hőmérőjéről azt olvastuk le, hogy az éjjel éppen nem volt mínusz – pedig a hálósádkját kétszámjegyű mínusz értékre is garantálták.

Háromnegyed nyolcig is heverésztünk, azután Balázs első mozdulata az volt, hogy a kávéfűzőért nyúlt. A ponyván keresztül láttuk, hogy süt a nap, fúj a szél és az utóbbi néha átkerget egy-egy felhőt.

Attila találta ki a sátrazást, mégsem tudott eljönni, ellenben megbeszél- tük, hogy a Skype-applikáció segítségé-

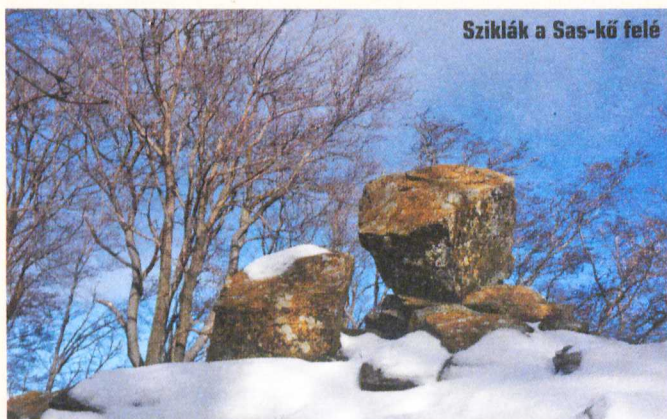

Elég sík a sík a sátorállításhoz

tam barátomnak, és több képet is készítettem a közben „megizmosodott” égi jelenségről, ami legalább öt percig feszített egy kósza napsugárpásmának köszönhetően.

A táborhoz visszaérve – már bemelegedve – gyorsan lebontottuk a sátrat, és elindultunk aznap reggelt kitalált, rövid túránkra. Az Erzsébet-keresztnél már begyűjtöttük az első elismeréseket, miután megtudták, hogy kint aludtunk. – Elismerésünk! Le a kalappal! Bátrak vagyatok! – ilyeneket mondtak.

Itt elcsíptük a jelzetlen sífutóutat, és az alig járt havon – szintet nem veszve – elgyalogoltunk a sárga háromszög kilátópontjáiig. Nem sokkal láttunk mást, mint a Sas-kőről. Ezután – ugyanis beborult – lassan felkaptattunk a Kékesre. Nem bántam, hogy embereket láthatok maszk nélkül, és a „járványszabályok” miatti bosszankodásban nem voltam egyedül. A legalább 100 négyzetméteres étteremben a rendelkezés szerint egyszerre csak ketten tartózkodhattak, pedig csak elvitelre szolgáltak ki. De legalább nem esett az eső... Ittunk egy jó forralt bort és egy kávét.

Sziklák a Sas-kő felé

Sziklák a Sas-kő felé

vel együtt kávézunk. Vele és feleségével voltunk „adásban”. A közös kávézás ilyen formán való megélését már régóta „gyakorolják”. Egyeztetünk, mikor üljenek asztalhoz a gőzölgővel, és mi is úgy időzítettük a feketét. Mert gyorsan hűl!

Nagyon vicces volt a képeimet visszanézni a „közösködésről”. Ahogy hűlt a kávé, úgy kezdett akadozni az adás. Nekem öt-hét percig tartott a kávé, és így is már hideg volt az utolsó korty – Balázs legalább 25 percig tartogatta az utolsó cseppeket!

A SAS-KŐTŐL AZ ORSZÁG TETEJÉN ÁT AZ AUTÓIG

Amikor bezárt a bazár, akkor bújtunk csak ki a hajlékból, és közös megegyezéssel még a pakolás előtt meglátogattuk a Sas-kő gerincét. Csak egy párral találkoztunk ekkor: A csúcs előtt egy kipreparálódott sziklaalakzat „generált” napos fotókat, ám egyre több felhő érkezett a Nap elé.

Már a fák között láthattuk, hogy jó kilátás esik északra – délre inkább az emlékműtől nyílt a Visontai Hőerőmű gőzfelhőire. Észak felé fekete-barna-szürke-fehér, aprólékos foltvarrás-szerű mezőkből állt a Mátra lába és a Heves-Borsodi-dombság, az országhatár közelében pedig földközébe érő szürke, ködös felhőréteg zárta a kilátást. A Siroki-várat kerestük, de nekem nem sikerült megtalálni. Felettünk még kék volt az ég, viszont a Kékes felől egyre több vastag felhő „támadott ki”, és a felhőzet lassan kelet felé (felénk) is mozgott.

A Keleti-Mátra legszebb sziklakilátóján 1930-ban emeltek kő-kopjafával díszített emlékművet a Nagy Háborúban elesett turisták emlékére. Ugyanazon a napon – június 9-én – avatták fel, mint amikor átadták a Pagodaként is ismert új menedékházat Mátraházán.

A csúcsra vissza-visszanézve lépdeltem Balázs után, majd kinéztem az egyetlen nyiladékon észak felé, és nagyon meglepődtem. Szívárványt pillantottam meg a kilátás előterében. Kiáltot-

A Sas-kő emlékműve

Kilátás a kékesi sípályától északnyugat felé

Balázs felhívta a figyelmem arra, hogy egykor a kékesi tévétornyot drótkötelekkel pányvázták ki, de mostanra kiváltották őket valahogy. A rögzítőalapok most is láthatók a torony körül.

Lefelé is begyűjtöttünk néhány elismerést, ám utunkat beárnyékolta az erős olvadás, ami miatt egyre mélyebb latyak, egyre több víz és sár borította a kék sáv turistautat. A zoknim nedves lett kissé, barátom bakancsa pedig beázott. Ezért mindenképpen újabb kávéval és forralt borral kellett kiegyenlíteni a komfort-mérleget. Mire megittuk, esni kezdett. Ha belegondolok: épp eső után érkezünk, és eső előtt értünk vissza.

Ennyi minden történt tizennyolc óra alatt a Mátrában!

Harsáczki György